

Ö N S Ö Z

1978 yılı şubat ayı başında, V inci (TRADITIONALE ART) festivaline davet edilmiştim. Yirmi iki talebemle bu davete icabet etmek üzere Almanya'ya gittim. Berlin'deki büyük opera binasında bir gösteri olarak Halveti âyin-i şerifini icra ettik.

Geleneksel Evliya'ullah âyin-i şerifleri, Türk tekke müziği ile bezenmiş olduğundan, bu gösteri sırasında da Yunus Emre, Hacı Bayram-ı Veli, Eşrefoğlu Rumi ve diğer büyük Türk mutasavvıflarından bazılarının nutuklarını besteleri üzere okuduk ve geniş bir ilgi ve sevgi ile karşılandık.

Binbeşyüz kişilik opera binası tıklım tıklım dolmuş ve oturacak yer kalmadığından bir çokları da dışarıda kalmıştı ki, yer bulup giremeyenlerin içeridekilerden çok fazla olduğunu sonradan idarecilerden öğrendim. Tarikatlar hakkında bilgisi olan veya olmayan bu büyük kalabalık arasında bir çok Avrupa milletlerine mensup şahsiyetler bulunuyorlardı.

Tahmin ve takdir buyurulacağı vechile, âyin-i şerife TEVHİD ile başlandı. Şayanı dikkattir ki, hazır bulunanlardan büyük bir çoğunluğu bizimle birlikte TEVHİD ediyorlar, Tevhid etmesini bilmeyenler de vakur bir sessizlik

içinde, hatta nefes almaktan çekinircesine bizi izliyorlardı.

TEVHİD'den sonra DEVRAN için ayağa kalkıldığında, opera binasını dolduranların bizimle birlikte ZIKR'e iştirak ettiklerini sonsuz bir heyecan ve hayranlıkla fark ve müşahade ettim. O büyük kalabalık, âdeta TEVHİD'e susamıştı ve bize iştirak etmek suretiyle bu susuzluklarını gidermeğe çalışıyorlardı.

Malûm olduğu vechile, Avrupa'nın hemen hemen bütün üniversitelerinde İslâm - Türk tarikatleri hakkında tedrisat yapan kürsüler vardır ve bu yüksek öğretim kurumları, İslâm - Türk tarikatleri ve diğer dinlerin tasavvuf hareketleri etrafında devamlı etüdler, araştırmalar ve incelemeler yaparak büyük halk kitlelerine bu konularda geniş ve etraflı bilgiler sunmakta, ilmi mukayeseler yapmaktadırlar. Bu sebeple, Avrupa'lılar gerek tasavvuf ve gerekse tarikatler hakkında bilgi sahibi bulunmaktadırlar. Ne var ki, eğiticileri kadar öğrencileri de, müktesebatlarını ilmi ve nazari bakımlardan derinleştirmişlerse de, pratik uygulamaları görememişlerdi. İşte, biz böyle bir topluluğa ilmi ve nazari bilgilerini ameli olarak gösteriyor, uygulamaları sunuyorduk. Bu sebeple, ilmen öğrendiklerini gözleriyle de görmek kendilerini teshir etmiş ve gösterilerimize hayran kalmışlardı. Okuduğumuz ilâhiler o büyük topluluğu sanki büyülemiş ve dervişlerin vecd-ü istigrak içinde katıldıkları âyin-i şerif, onları da vecde getirmiş ve gerçekten coşturmuştu. Bin beşyüz kişinin aşk ve şevk ile iştirak ettikleri ZİKİR ve TEVHİD sırasında koca salon ALLAH ve HU nidaları ile inliyordu. Cidden ve hakikaten görülecek muhteşem bir manzara ile karşı karşıya idik. Zikir, devran ve âyin-i şerif bittiğinde o muazzam kalabalık öylesine cuş-u huruşa gelmişti ki, çılgınlar gibi el vurarak bizleri alkışlıyor ve böylece takdir ve hayranlıklarını belirtmek istiyorlardı. ALLAHU EKBER nidası ile bu alkış tu-

fanı kesilmiş, gösterinin dini bir âyin olduğu ve alkışlan? maması gerektiği halka duyurulmuştu.

Hazır bulunanları selâmlayarak dervişlerimle birlikte çekildiğimiz halde halk salonu terketmiyor, ara verdiğimiz ve yeniden ortaya çıkacağımızı sanarak bekliyorlardı. Merasimin bittiği def'alarca anons edilerek halka anlatılabildikten sonra gruplar halinde bulunduğumuz salona geldiler ve bizleri ayrı ayrı tebrik ederek takdirlerini belirttiler.

O ânda bana öyle geldi ki, bu büyük kalabalık TEVHİD nuruna boyanmış ve TEVHİD'de toplanmıştı. Bu büyük ve ilgi ve sevgi açıkça gösteriyordu ki, kilise Avrupa halkının din anlayışı duygularını tatmin edebilmekte cidden âciz kalmıştı. Bu kutsal duygu ve heyecanı hazır bulunanlara Evliya'ullah âyin-i şerifi ile sunulan TEVHİD duyurmuş ve doyurmuştu. Tevacüd bile olsa, onları gaşyetmiş Hakka ve hakikate yaklaştırmıştı.

Bir günlük istirahatten sonra Paris'e müteveccihden Fransa'ya ve oradan da TRADİTIONALE ART festivalinin yapılacağı RENNES şehrine götürüldük. Söylenildiğine göre Ressen şehri, Fransa'da Hristiyanlığın başşehri idi. Davet edildiğimiz Belediye sarayında, bizleri bizzat Rennes şehri Belediye Başkanı karşılayarak beyan-ı hoş âmedi eyledi ve bizimle birlikte festivale iştirak eden diğer grupları da tebrik etti. Yaptığı kısa konuşmadan sonra, festivalle katılan diğer milletlere mensup gruplara bir ziyafet verdi.

Rennes şehrinde üç gün ve üç gece kaldık.

Tıpkı Almanya'da olduğu gibi Rennes şehrinde de bize tahsis olunan meydanda yaptığımız zikir meclisine bizi seyreden halk da coşkunlukla iştirak etti. Gündüzleri istirahat ediyor ve geceleri zikrullah ile geçiriyorduk. Nâciz şahsımla ilgili bir öğünme vesilesi olmadığı için rahatlıkla ve iftiharla kaydedebilirim ki, ZİKİR ve TEVHİD nurlarına kapılan halk, her defasında daha büyük bir aşk ve şevk

ile vecde geliyor ve bizimle birlikte zikre iştirak ediyordu. Âyin-i şerifler bittikten sonra çevremde toplananlar, TEV-HİD ve TASAVVUF hakkında sorular soruyor, müşkillerini halle çalışıyorlardı. Bazılarının da belli etmemeğe özen göstererek bizi imtihan etmeğe özendikleri de elbette dikkatimizden kaçmıyordu. Fakat, mutlâk ve muhakkak olan şuydu: Lâ tefriku cins-ü mezhep halkta ALLAH demeğe büyük bir neves ve arzu vardı.

Bir gece, şöyle bir soru ile karşılaştım:

— Siz, Müslüman olduğunuz halde; hiçbir fark gözetmeksizin Hristiyanları da meclisinize kabul ediyor ve onların da zikretmelerine müsaade ediyorsunuz. Bunun sebep ve hikmetini bana açıklayabilir misiniz?

Cevap verdim :

— Ben, fakir bir müslüman ve bir şeyhim. ALLAH diyen herkesi meclisime kabul eder, ALLAH derim ve ALLAH dedirtirim.

Bu cevabım, soru soranı tatmine kâfi geldi sanırım.

Kaldı ki, bütün peygamberlerin vazifeleri de, halka ırk, renk ve cins farkı gözetmeksizin (LÂ İLÂHE İLLALLAH) dedirtmektir. Bizler de, —El-Hamd-ü lillah— Nebi'lerin vârisleri olduğumuza göre, bütün insanlara tevhid ettirmek elbette ve elbette başlıca görevimdir.

Şu gerçeği kesinlikle açıklamakta fayda görürüm ki, Rennes şehrinde ve Paris'te bulunduğum müddet içinde, halkın TEVHİD'e ve ZİKR'e hakikaten susamış bulunduğunu müşahade ve tesbit ettim. Hemen ilâve etmeliyim ki, gerek Rennes'de ve gerekse Paris'te yayınlanan bazı gazete ve dergiler, bizlerden sitayişle bahseden haberler ve yazılar yayınladılar. Bu cümleden olarak İstanbul'da mün-teşir DÜNYA gazetesi, Paris muhabirine atfen ve Fransız yayın organlarından iktibasen (DERVİŞLERİMİZ AVRUPA'-

LILARI BÜYÜLEDİ) başlığı altında zikir meclisimizin resmi ni de neşrederek şu haberi verdi :

Fransa'nın Rennes kentinde yapılan geleneksel sanat festivaline katılan Türk derviş grubu, büyük ilgi toplamış ve tekke müziği eşliğinde yapılan gösteriler, Fransızların olduğu kadar, festivale katılan diğer ülke gruplarının da beğenisini kazanmıştır. Ayrıca, gösteriye Fransız basını da büyük ilgi göstermiştir. V inci Rennes festivaline bu yıl 25 ülkeden gelen müzik ve dans grupları katılmıştır. Festivali izlemeğe gelenlerin de 15 binden fazla olduğu, geçen yıl ise bu sayının 12 bin kadarla kaldığı belirtilmiştir.

Türkiye adına katılan grubun gösterileri için gözlemciler şöyle demişlerdir :

— Dervişler, Türk dini musikisinin en görkemli gösterilerini sunuyorlar. Etkilenmemek ve hayran kalmamak olanaksız. Özellikle Tanrı'ya yakarırken secdeye kapanmaları, avuçları ile yere vurmaları ve vecd için devran etmeleri seyredenlerin tüylerini diken dikey ediyor. Festivalin en gözde gruplarından biri, kuşkusuz bu dervişlerdi..

Bizlerden övgü, sevgi ve ilgi ile bahseden Avrupa gazete ve dergilerini okudukça ve hakkımızda yazılan ve söylenilenleri dinledikçe, ben ve benim gibi düşünenlerin ne derece mütehassıs olduğumuzu saklamağa lüzum görmüyorum. Zira, Avrupa halkına bizleri bu derece parlak gösteren kendi hünerlerimiz değil, TEVHİD'in ve ZİKRUL-LAH meclislerinin nurları olduğu ve 25 ülkeden gelen gruplarla onbeş bin küsur seyircinin gözlerini kamaştıran nurun da aynı nurun pırıltıları bulunduğu tabii ve aşikârdır.

Evet, tekrar tekrar iddia ve ısrar ediyorum :

Avrupa ve Avrupa'lı, TEVHİD'e gerçekten susamıştır.

Okunan ilâhilerin mânâsını bilmedikleri ve medlûllerini anlayamadıkları halde, Türk tekke müziğinin benzersiz ritmi ve ahenginin etkisinde kalıyor ve cidden duygulanıyorlardı. Eğer, okunan ilâhi ve kasidelerin manalarını bilseler ve meselâ Hz. Yunus'un nefeslerindeki veciz ve belig ifadeyi anlayabilselerdi, kim bilir ne hale geleceklerdi? Mutlâk ve muhakkak olan husus TEVHÎD onları gerçekten büyülemiş, erkân-ı Evliyâ'ullah hepsini mest ve hayran etmişti. Kimliklerini, kişiliklerini, kültürlerini ve dini inanışlarını unutuvermişler, adeta kendilerinden geçmişler ve biz dervişlerin aramıza katılarak bizimle birlikte devrana iştirak etmişler aşk ve şevk ile TEVHÎD'de birleşmişlerdi.

Bu risalemiz, gezi notları ve bir seyahat hatıraları olmadığından diğer müşahadelerimi uzun uzun anlatmağa lüzum görmüyorum, tafsilât ve teferruatla ilgili ihtisaslarımı ileride ömrüm vefa ederse ayrıca yazmak ümidi ile maksada geçiyorum.

Rennes ve Paris'te, bizleri içten bir samimiyet ve konukseverlikle bağrına basan Fransız'ları, canından ayrılan bir ceset gibi bırakarak Amerika'lıların davetlerine icabet etmek üzere yola çıktık ve sekiz saatlik bir hava yolculuğundan sonra izn-i ilâhi ile Yeni Dünya'ya ayak bastık. İstanbul'u teşriflerinde özel olarak ziyaretimize gelmek lûtfunda bulunarak kendileri ile tanışmak bahtiyarlığına eriştiğimiz ve o tarihten beri seviştiğimiz Amerika'lı âşıklarla, ismimizi işiten ve fakat tanışma fırsatını elde edemediğimiz diğer Amerika'lı âşıklar tarafından hararet ve samimiyetle karşılandık. Beyan-ı hoş âmedi ve tanışma merasiminden sonra bagajlarımızı aldılar ve bizleri arabalarına taksim ederek misafir kalacağımız sayın profesör Tosun Bayraktar'ın evine götürdüler.

Amerika'da kaldığımız süre içinde New-York Üniversitesi ile Columbia Üniversitesi'nde gösteri mahiyetinde Holveti tarikatı erkânını icra ettik. Tarikatler hakkında

araştırma ve incelemeler yapan bütün âşıklar ile ilim adamları bu gösterilerimize aşk ve şevk ile iştirak ettiler. Her gösteriden önce Sayın Talât Halman, tarikatler hakkında birer konuşma yaptı ve islâm tasavvufu hakkında derin, anlayışlı ve insafli açıklamalar yaparak bu gösterilerin mahiyetini hazır bulunanlara anlatmağa çalıştı.

Pazar günü, saat 11,0'den 13.00'e kadar New-York radyosunda dini mahiyette bir konuşma vardı. Ben fakirden bu iki saatlik konuşmayı kabul etmemi istediler. Bunun bir ihsan-ı ilâhi olduğunu anlayarak kabul ettim. Tevhid ve zikir hakkında spikerle bir mülâkat yaparak dini ve özellikle istilâhat-ı sofıyyeye bi-hakkın vakıf olan Sayın profesör Tosun Bayraktar yapıyordu. Sayın profesör Bayraktar'a —Evvel Allah— sonsuz bir itimadım bulunduğu cihetle, söylediklerimi aynen ve harfiyyen tercüme ettiğine emin idim ve bu bakımdan tam bir kalp huzuru içinde bulunuyordum.

Sohbetimiz, önce Ezan-ı Muhammedi ve onu takiben Kur'an-ı Kerim okunması ile başlamıştı. Okunan âyet-i celilelerin manası ve açıklaması yapıldıktan sonra zikir ve tevhidin izahına geçildi. Bir ara, spiker sohbetimizi keserek :

— Amerika'lı âşıklar tevhid edilmesini bekliyorlar. Efendi, lûtfen tevhid edebilir mi? teklifinde bulundu ve müsbet cevap vermemiz üzerine, bu sohbetimizi radyolarından dinleyenlere şu anonsu yaptı :

— Bu sohbet ve mülâkatımızı dinleyen âşıklar!.. Lûtfen, telefonlarınızın fişlerini çekiniz ve kapılarınızı da kilitleyiniz. Şimdi tevhid edilecektir, dedi.

Gözyaşlarımı tutamadım ve ağlamağa başladım. Nasıl ağlamasa idim ki, milyonlarca Amerika'lı radyoları başında bizi dinliyorlar ve tevhid etmemizi bekliyordu. Tevhid etmeğe başladım ve benimle birlikte bütün Amerika'lı âşıklar da tevhide iştirak ettiler. Bana öyle geldi ki, Ame-

rika semaları tevhid ile inliyor ve bütün kâ'inat ve mevcudat tevhidimizi dinliyordu. Yerler ve gökler ve yerlerle gökler arasında bilinen veya bilinmeyen, görünen veya görünmeyen herşey nur-u tevhid ile nurlanıyordu. Helecan ve heyecanımız son haddini bulmuştu ki, spiker ilginç bir ikazdan bulundu. Tevhid, Arapça olduğundan telâffuzu Amerika'lı âşıklar için zor oluyordu. Bu keilme-i tayyibe-i müniciyyeyi iyice öğrenebilmeleri ve söylemeleri için hece hece ve ağır ağır okunması rica ediliyordu. Fakir, bu haklı ikazı yerinde bulduğumdan, hece hece ve ağır ağır tevhide devam ediyordum. Böylece anlaşılması, öğrenilmesi, belenmesi ve söylenmesi de kolaylaşmış oluyordu.

Radyo ile yayınlanan bu sohbetimizi dinleyen Amerika'lılar radyo evini doldurmuşlardı. Daha uzaklarda bulunup bu sohbetimizi dinleyenlerden bir çokları da sonradan Kanada'dan, Washington'dan, Alaska'dan, Kaliforniya'dan, Teksas'dan ve daha adlarını bilemeyeceğim bir çok eyalet ve kentlerden bizi görmek maksadiyle New-York'a gelenler oldu. Hardy adındaki genç bir talebenin yirmi yedi saatlik tren yolculuğunu iktiham ederek fakirin sohbetinde bulunmak istemesi beni hayret ve haşyete düşürdü. Waşington'dan gelen sayın profesör Piyer'in ve kalabalık sayıdaki talebelerinin ziyaretlerini ise, nâciz ömürümün erişilmez bir mazhariyeti olarak kabul ediyorum. Ziyaretimizde bulunmak nezaketinde bulunanlar fakirden tasavvufa, tevhide ve zikir meclislerine dair sorular soruyorlar ve her toplantımızı rahmet-i ilâhiyyenin yağmur gibi yağdığı bir cennet bahçesine çeviriyorlardı.

Ayrı ayrı tetkik ediyordum: Hepsi de Allahu sübhanehu ve tealâ hazretlerine âşık idiler. Yüzleri kadar kalpleri ve kalıpları da saf ve temiz ve güzeldi. Siyretleri suretlerinde müşahade olunabiliyordu. İstisnasız hepsi mâ'suk-u hakikiden haberler soruyorlar, bizimle Allah ve aşk sohbetleri yapmağa can atıyorlardı.

Hiç kimse yanlış anlamasın ve yanlış yorumlamasın!.. Amerika'da gördüğüm Allah sevgisini gezebildiğim islâm ülkelerinin pek azında müşahade ettiğimi itiraf etmek zorundayım ve bu ifademle bir kadirşinaslık görevi yaptığımı inanıyorum. Zikir başladığında ağlamayan göz, Allah demeyen dil Hak sevgisi ile dolmayan gönül kalmıyordu. Tevhid'i dillerine vird edinmişlerdi. Yemeği içmeği akıllarına bile getirmiyorlardı. Teneffüs ettikleri hava, içtikleri su ve bütün yaşantıları Allah sevgisi ile doluydu. Mübâlâğa etmiyorum: Yemiyorlar, içmiyorlar, uyumuyorlar, hep Allah'tan söz ediyorlar, Allah'tan bahis açıyorlardı. Allah sevgi ve aşkı, fizyolojik ihtiyaçlarını onlara unutturmuş, adeta melekleştirmişti. Hepsi de bir çocuk kadar saf ve mâ'sum idi.

Bir sohbet esnasında ortaya meyve getirdiler. Kendileri ile lâtife etmek maksadiyle şöyle bir soru sordum :

— Nasıl istersiniz? dedim. Bu meyveleri, sizlere Allah taksimi olarak mı, yoksa kul taksimi olarak mı paylaştırayım?

İttifakla ve kesinlikle cevap verdiler :

— Allah taksimi isteriz!..

Meyveleri üç kişiye bölüştürdüm ve diğerlerine bir şey vermedim. Onlar hayret ve merakla neticeyi beklerken ilâve ettim :

— İşte, Allah taksimi budur. Allahu tealâ, bazı kullarına bol bol verir ve bazılarını da mahrum eder..

Hiç düşünmeden cevap verdiler :

— Allah taksimi bu ise, biz onun bu taksimine razıyız! dediler.

Rabbimin, kendilerine tevhid irfanını bahş ve ihsan buyurduğunu anladım, gözlerim yaşardı, içim doldu ve gönlüm sürur ve inşirah buldu.

Yine bir mecliste, lâtife yolu ile onların irfanlarını ölçmek istedim ve kendilerinden sordum :

— Allahu tealâ ve tekaddes hazretlerinin görmediği nedir?

Aralarında LEX adında birisi şu cevabı verdi :

— Allah'ın görmediği ve bilmediği hiçbir şey yoktur ve olamaz. Olsa olsa sevdiği bazı kullarının günahlarını görmezlikten gelir, dedi. Yani, bir bakıma: (Allahu tealâ, sevdiği kullarının suçlarını bağışlar) demek istiyordu.

Oysa, fakirin istediğim ve beklediğim karşılık bu değildi. Sorumun beklediğim cevabı (Allahu tealâ, rü'yâ görmez. Zira, zât-ı ülûhiyyetini gaflet, uyku ve dalgınlık bastıramazdı ki, rü'yâ görebilsin.) Bununla beraber LEX'in cevabı beklemediğim ve ummadığım bir karşılık olarak kendisine karşı ilgi ve sevgimi artırmıştır.

Gece yarısından sonra saat 03,00'e kadar zikir, tevhid ve Hak sohbeti ediyorduk. Uyumaları ve dinlenmeleri için kendilerine saati hatırlattığımda :

— Efendi bizi sevmiyor mu ki, bizim uyumamızı istiyor. Halbuki, pek yakında bizler öylesine bir uykuya dalacağız ki, o uzun uykunun sonu kıyamet günü olacaktır. Efendi, bizimle birkaç gün daha beraber olacak, onun huzurunda geçireceğimiz bu kıymetli dakikaları uykuya feda eder miyiz? itirazı ile beni susturuyorlardı.

İki saatlik bir uykudan sonra sabah namazına kalktığımızda, bir çoklarını tesbih ve tevhidde bulunduğunu Alah'a yemin ederek temin ederim.

Kültür sarayında yapılan bir zikir ve devrandan sonra, kıt ve kısır akıllarınca kendi dini telâkki ve anlayışlarını neşir, telkin ve propaganda için gelen ve bazı sorular soran Yahova şahitlerine kırıldığımı ve incindiğimi zanneden bir Amerika'lı âşık, yüksek sesle ve Türkçe olarak :

— Amerika'da, Allah âşıkları çoktur ama, deliler de eksik değildir! diyor ve Yahova şahidlerini gösteriyordu.

Bize, New-York Cathedral'inde de zikir ve tevhid yapılmasını teklif ettiler. Tereddüt etmeden kabul ettim ve

kararlaştırılan akşam Cathedrale gittik. Çok kalabalık bir topluluk bizi bekliyordu. Cathedral'in baş rahibi bizleri saygı ile karşıladı ve bize soyunup dini kıyafetlerimizi giyebileceğimiz ve dinleneceğimiz bir yer gösterdi.

Salât-ü selâmdan sonra; tevhid, ilâhi ve Evliyâ'ullah âyin-i şerifine başladık. Dervişlerimin zikir ve tevhid ile başlayan vecd halleri, bir ânda seyircilerimizi de etkilemiş olacak ki, onlar da bizimle beraber tevhide başladılar. Bizim dervişlerin halkasının dışında ikinci bir halka teşkil ederek onlar da zikir ve tevhide katıldılar. LÂ İLÂHE İLLALLAH - ALLAH sayhaları ile kendilerini devrana atıyorlar ve ilâhi bir cezbe ile zikir ve tevhid ediyorlardı. Cathedral'in Aya-sofya cami-i şerifinin kubbesinden yüksek olan kubbesine akseden tevhid sesleri adeta dalga dalga arş-ı Rahman'a yükseliyordu. Hazır bulunanları aşk-ı ilâhi kuşatmış ve istisnasız hepsinde sekr-i tevhid hali başlatmıştı. O kadar ki zikir ve tevhid edenlerden bazıları, bizim makam ile okuduğumuz ilâhileri İngilizce'ye çevirerek aynı makam ile ve ingilizce olarak okudukları duyuluyordu. Zikir ve tevhid ederken Cathedral'in sallandığını ve duvarlarda asılı bulunan resimlerin yere düşecek şekilde sarsıldığını gözlerimle gördüm. Devran sona erdi ve dua edildi.

Sohbete oturulduğunda, bir Amerika'lı sordu :

— Gül neye remzdir?

Cevap verdim :

— Resul-ü ekrem sallallahu aleyhi ve sellem efendimize remzdir.

Soru sahibi, zikir ve tevhid esnasında etrafa gül kokusu yayıldığını söyledi. Fakir, o zatı te'yid ve tasdikân :

— Evet, gül Resulullah sallallahu aleyhi ve selleme, île de tevhide remzdir, dedim.

Amerika'lı âşıklarla bu minval üzere sohbeti kolaylaştırırken, Imam-Hatip veya islâm enstitüsü mezunu olduklarını tahmin ettiğim iki müslüman-Türk gencinden bi-

risi söze karıştı ve kadınların erkeklerle beraber zikretmelerinin din-i mübiyn-i islâmda caiz olup olmadığını sordu. Cevaben :

— Kur'an-ı Kerim, cümle-i vahide halinde değil, âyet âyet yirmi üç yılda nâzil olmuştur değil mi? dedim.

— Evet, dedi. Mes'ele şimdi tamam oldu. Yaptığınız bu zikir bir bid'attir. Devran ile musiki ise haramdır. Bu neviden bid'atlarla islâma bir fayda sağlayamazsınız! diyince kendisinden rica ettim :

— Kur'an-ı Kerim'den birkaç âyet okur musunuz?

Beni kırmadı, KEVSER sûre-i celilesini mahrec-i hurufatın hakkını vererek Uşak makamı ile okudu ve ilâve etti :

— İstanbul'da sizden aldığım Karabaş tecvidi ile bu cevabı vermiş bulunuyorum.

Açıkça ifade etmemekle beraber, demek istiyordu ki :

— Senin islâm dini hakkında ne bilgin var ki, böyle işlere karışıyorsun. Sen, Sahaf'larda bir kitapçısın ve ben seni oradan tanıyorum.

Onun bu müdahale ve müdafaasını, gayret ve hamiyet-i diniyesine hamlederek memnun olmuştum ama, dinimizde musikinin değil, teganninin haram olduğunu kestiremiyordu. Netekim, kendisi de KEVSER sûre-i celilesini (MUSİKİ DİNDE HARAMDIR) dediği halde Uşak makamından okumuştı.

Ne tuhaf değil mi?

Kişi, gerçekten bilmediğine düşman oluyor. Bana soru sorarken, önce Türk ve islâm olduğunu saklayan ve ingilizce konuşan bu zatın bir Türk ve müslüman olduğunu, sual tevcih ederken farketmiştim. Zira, alnında secde izi vardı. Netekim, beraberinde bulunan arkadaşı da, kimliklerini açıkladıktan sonra sitem ve tâ'rizden geri kalmamış :

— Sizin yaptığınız bu zikirde, riyâ var! demişti. Ona da :

— Bütün ameller, niyetlere göredir, cevabını verdim ve âlemlere rahmet olarak gönderilen iki cihan serverinin: (ALLAHU TEALÂ'YI ÇOK ÇOK ZİKREDİNİZ. MÜNAFIKLAR SİZE MÜRÂ'İ DESİNLER) mealindeki Hadis-i şerifini hatırlattım.

Üçüncü arkadaşları da :

— Ben, Türkiye'de de zikir gördüm ama, sizin yaptığınız gibi değildi. mütalâası ile işe müdahale edince :

— Görmediğiniz ve bilmediğiniz daha çok şeyler var. Bir kimsenin bir şeyi görmemesi ve bilmemesi, o şeyin olmaması demek değildir, cevabını verdim. Bu sırada, yanlarına başında kalpak bulunan bir zat daha geldi ve hepsi bizi tenkid ederek meclisimizden ayrıldılar. Fakir ise, bizleri duadan unutmamaları niyazı ile kendilerini uğurladım.

Oysa, bizler anavatandan gelmiştik, Türk ve müslüman idik. İstanbul'da kitapçılık yaptığımı ve hatta benden bir Karabaş tecvidi satın aldığımı söylemek suretiyle aklı sıra beni küçümseyen ve ifadesine göre Kayseri'li olduğu anlaşılan ve tam bir iymana malik bulunduğundan aslâ kuşku olmayan bu din kardeşlerimden acı ve incitici tenkid ve tâ'rizler, haksız ithamlar yerine hiç değilse güleriyüz ve tatlı söz beklerdik. Fahr-i âlem sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz: (BİRBİRİNİZİ SEVMEDİKÇE, İYMAN ETMİŞ OLMAZSINIZ. BENİ HERŞEYİNİZDEN ZİYADE SEVMEDİKÇE DE İYMANINIZ KEMALE ERMEZ.) Buyurmamışlar mı idi?

Columbia üniversitesinde de, sonradan solcu olduklarını öğrendiğimiz talebelerden bazıları ile (MANTIK VE AKIL) konularını tartışmıştık. Fakir :

— Mantığı şeytan icad etmiştir, diyince:

— Bizi şeytan yaptın! diye itirazda buuldular. Oysa, icat edenle mantığı birbirine karıştıran ve böylelikle ara-

daki farkı temyiz edemeyecek kadar âciz oldukları anlaşılan bu talebelere:

— Konuşmalarımızı, Türkçe değil İngilizce yapalım. Zira bizi dinleyenler Amerika'lı ve İngiiliz'lerdir, diyince de sohbeti bırakarak meclisimizi terkettiler. Bu gafillere gerçekleri kabul ve tasdik ettirmenin mümkün olmayacağı âşikâr idi. Mantığın, daima menfaati aradığının farkında bile olmayan, oysa aşk ve muhabbetin aklın ve mantığın ötesinde bulunduğunu, aşk ve muhabbette menfaat aranmayacağını anlayamayacak kadar bu konularda yavan olanlara, Allahu tealâ'dan hidayet dilemekten gayrı elden ne gelirdi?

Şurası muhakkak idi ki, halkımızın sağcısı da, solcusu da hakikatlere yüz çevirmektedir. Kimi aşırı taassubundan, kimi hasedinden, kimisi de anlamaya nasip ve istidadı bulunmadığından gerçekleri kabul etmemektedir. Çatışmaların, çekişmelerin ve çelişmelerin temelinde yatan da budur. Üzülerek ve hayıflanarak belirtmek zorundayım ki, hak ve hakikatleri bir türlü kabul edemiyor, yarım yamalak bilgilerimize, kıt ve kısır mantığımıza dayanıyor ve güveniyor ve bunun da en doğrusu olduğunu sanıyoruz. Değişik pasajlar halinde nakletmeğe çalıştığım şu muamele ve münazaraya bakınız, dikkat ve ibretle düşününüz:

Avrupa'lı ve Amerika'lı, bizleri Allah için bağına basarken, kendi dindaşlarımız ve vatandaşlarımız, yabancı bir ülkede ve başkalarının gözü önünde hakarete varan ters ve yanlış muamelelerden kaçınıyorlardı. Bizleri, hakkıyla ve lâıyıkıyla tanıyan din kardeşlerimizi tenzih ve tebriye ederim. Özellikle, Kırım'lı Türklerin bizden esirgemedikleri yakın ilgi ve sevgiye minnet ve şükranlarımı sunmayı, bu vesile ile ödenmesi gerekli bir borç ve vazife sayarım.

Yukarıda, bilvesile: (KİŞİ, BİLMEDİĞİNİN DÜŞMANIDIR.) demiştik. Biz, bu risalemizde hem bilmeyen, hem de

öğrenmek istemeyen cahil ve gafillere, ZİKRULLAH'ı Kur'an-ı Kerim ile isbata, Hadis-i şeriflerin hiçbir kuşku ve te-reddüte yer vermeyen belâgatile i'lâma çalışacağız ve zikr-i cehrinin caiz olduğunu, Erkân-ı Evliyâ'ullah'tan dev-ranın hak ve gerçek bulunduğunu olanca vüzuhu ile açık-layacağız ve böylelikle hal ilmini bilmeyenleri irşad veya bildikleri halde itiraz ve muhalefette bulunanları ikaz et-meğe gayret edeceğiz. Onların ifade ve iddialarını delille-riyle reddederken, Erkân-ı Evliyâ'ullah'ı öğrenmek isteyen mü'minlere ve iymana talip olan âşıklara da hak ve haki-kati anlatacağız.

Bu nâçiz risaleyi Sayın Mr. LEX'e (Diğer ismi NUR) mütevazi bir hediye olarak ithaf etmeği de kadirşinaslık sayıyorum.

Görülecek eksiklik, yanlışlık ve ifade bozukluklarının iyi niyyetimize bağışlanmasını ve hoş görülmesini değerli bilginlerimizden ve sevgili okuyucularımızdan istirham eder, ecrini Allahu tealâ'dan beklerim.

AŞK YOLU'nu okuyanların gönüllerinin aşkullah, mu-habbetullah ve muhabbet-i Resulullah ile dolmasını, hi-mem-i ruhaniyyet-i Evliyâ'ullah'a mazhar olmasını, herbi-rinin maksud ve matlub-u hakikiyi bulmasını âlemlerin Rab-binden tazarru ve niyaz ederim.

Tevfik Allahu tealâ'nındır.

Istanbul, 9/Nisan/1978

Hiz. Seyyid Sultan Nureddin-i
Cerrahiyyül-Helveti türbedarı
Eş-Şeyh El-Hac
AŞKİYYÜL-CERRAHİYYÜL-HALVETİ
(Muzaffer Ozak)